

Snubčevo zrcalo.

Spomladi, ko je svital dan,
Dve dve deklici ste vstale,
Pa ste takoj od srčnih ran
In zakona kramljale.

In Dora Vidi govori:
„Prav rada bi se vdala,
Ker je že čas, to zdi se mi,
Da bi sinu zibljala“.

Naš suhóparni ta šivar
Poročiti me hoče,
A kaj mi hoče ta štokljat
Ta teleban brez kože?

Snubača družega do zdaj
Pri hiši pa ni bilo,
Bog vedi, če se mi kedaj
Kaj boljše bo godilo“.

Na to jej Vida besedi:
„To poizveve kmalu,
O kresu prav o polnoči
V dobrave svetem kaui.“

Če letos še se omožiš, —
In to je zgolj resnica, —
Tam v vodi njega zaglediš
Ki bodeš mu ženica.

Če nič se ne bojiš strahov,
Na vodo pojdem s tabo,
Da tamkaj ves obraz njegov
Imela boš pred sabo.

A praviti ne smeš ljudem
Da pojdeve v dobravo,
Drugače, to ti še povem,
Ti ne stojim za glavo!“

Vse to šivarček naš je čul,
In tiho ide strani,
A z dušo je za Doro plul
Mislé o nje nakani.

Iz srca mine mu pokoj,
Návdá pa skrb in toga,¹⁾
A s časom vse prenese znoj,
Otide v sredo loga.

Šdep pluje čez neba oblok,
Nad kalom čakal v drevi
Je že šivarček polhen mók²⁾
Dve radovedni devi.

Udari ura polnoči,
Polukate dekleti,
Šivarček pa z glavo moli,
Črez vrh nad kal presveti;

Da bi za svoja ženina
V vodorji ga spoznala,
Mislé: znamenje je neba,
Roko bi mu podala.

Hrsk! vrh odkrehne se, ta čas,
Šivar cmokal je v vodi,
Od straha vtihnil žab je glas
Po mlakah in drugodi.

Bežali ste dekleti v noč,
Ker ste duhov se bale,
In ko je klical na pomoč,
Še brže so bezljale.

Pripljuskal iz države žab,
Na breg se je privlekel;
Ne vem pa če ljubezni srab,
Je kakor prej ga pekel.

In zdaj ne hotijo več v log
Na sveti kal samice,
Če prav hoté od mladih nog,
Postati vsé ženice!

Burke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester).

XVII.

Ko so dobili Zabrdžani prvokrat vino v usta, dopadale se jim je tako, da so se ga velike črez mero napili in vsled tega družega dne „stražili groznega mačka“. Ker te slabosti niso poznali, mislili so, da je bilo vino otrovano in šli so brž k zdravniku po zdravila. Ta kmalu zve, kje tiči bolezen in jih pošlje k trgovcu po slanike. Te ribe, menil je, bodo jih kmalu ozdravile. Res jih povzijejo ogromno število. Ko jih plačajo, zde se jim precej drage in tu se oglasi bistra glava ter reče: „Prijatelji, šemu bi si mi kupovali take ribe za drag denar, ko si jih sami lahko zredimo v domačem ribniku“. — „Saj je res!“ pri trdijo drugi in kupijo cel sodček slanikov, katere spravijo domu in jih vsipljejo v ribnik.

Kolikokrat je šel pozneje kak Zabrdžan mimo ribnika in videl kaj plavati ali migati v vodi, vsikdar je veselo poskočil in se že naprej veselil imenitnih obedov. O teh pa sukali so se vsi pogovori pa vasi in staro in mlado šteló in računalo je že na prste za koliko se bode število izvrstnih zdravilnih ribic pomnožilo, koliko jih bodo pojedli, koliko pa porabili za nov nasad. Občinski svet pa se je že celo posvetoval, kje bi se dal nov ribnik narediti, kadar bi sedanji postal premajhen.

In prišel je težko pričakovani dan izemanja slanikov. Vsa vas bila je zbrana okoli ribnika, župan pa kot najimenitnejša oseba odprl je lastnoročno jez, da se je mogla voda odtekati. Čim manj pa je bilo vode, tem večje postajale so oči gledalcev, katerim se naposled v praznem ribniku razkrije le mnogo blata in pa — neizmerno število žab. Niti jednega slanika ni bilo v celem ribniku, kar je pač umljivo, ker so jih bili Zabrdžani mrtve in dobro osoljene zmetali v vodo. Da so zgnili ni jim prišlo na misel in iskali so uzrok, kako bi bile preminule preklicane ribe. Po dolgom premotrivanju in iskanju, najdejo v blatu kači podobno ribo jeguljo, ki je prišla po naključju v ta ribnik, ter potujejo te ribe kakor znano tudi po suhem. V tej nedolžnej živalci pa imeli so že Zabrdžani hudodelca.

Kakor nekdanj slavnega in čitateljem že znanega krojača raka obsodili so tudi jeguljo v smrt in sicer v smrt v globoki vodi. Kakor nekdanj raka nesli so tudi jeguljo k tolmunu večkega potoka in so jo vrgli vanj. Ker pa je žaj hitro zginila, rekli so: „Ta že ne bode več žrla slanikov, kajti takoj je je bilo konec!“

Če so Zabrdžani še kedaj poskusili slanike rediti ali kako se je novi poskus obnesel, o tem nam zgodovina nič več ne pripoveduje.

Bralcem!

Dragi brivski brivčevi bratje in bravci! Brivec brez „brivčevega večera“, je brivnica brez „britev“ Ta britka stvar pa se ne bere v nobenem Brivcu, ker brez britev in brivskih pomagáčev ni mogoče brivca pomisliti. Pridite zatorej vsi dragi brivski, bratje da bomo na Brivčev večer norce brili, tudi ako bo burja brila. — Na brivsko svidenje! —

Bel osel.

Bila je gostilna: „Bel osel“. No napis je bil uže takó pokvarjen, da ga ni bilo več mogoče brati.

Neki popotnik, ki je bil tja namenjen opazivši krčmarja na vratih prašal je:

„Kje je: „Bel osel“?“

„Jaz sem“, odgovoril je krčmar, „z čem morem vas poslužiti!“ *Osel.*

Ubogi mi!

Legenda.

Ko je prišla duša nekega tržaškega slovenskega narodnjaka v nebo, je bila predstavljena tudi Gospodu Bogu.

„Ti imaš velike zasluge za svoj narod“, rekel mu je Gospodar zemlje, „da se Ti izkažen hvaležnega, zahtevaj za svoje trpine kar hočeš, dovolim Ti vse!“

„Prosim“, rekel je narodnjak, „za bogato in lepo letino!“

„Dovoljeno je!“

„Hrabrosti za moške!“

„Dovoljeno je!“

„Kreposti za ženske!“

„Dovoljeno je! Zahtevaš še kaj?“

„Prosil bi: nepretržno delo za delavca, svobodo, enakopravnost, pravico jednako za vse, pametno, energično in pošteno, nepristransko vlado, sploh...“

„Ah, dragi moj“, rekel mu je Gospodar. „Ako bi Ti še vse to uslišal, ostalo bi nebo prazno. Ako bi kak moj angelj samo 24 ur tam bival, ne bi se hotel potem več vrniti!“

Cvetko.

¹⁾ toga — tuga (žalost).

²⁾ moka — muka (trpljenje).